

associació catalana
d'amics de l'aigua

NÚMERO 11

Setembre 2014

I CONGRÉS DE L'AIGUA A CATALUNYA

Barcelona, 18 i 19 de març de 2015

CosmoCaixa ^{Barcelona}
Obra Social "la Caixa"

Auditori de CosmoCaixa
C/ Isaac Newton, 26
Barcelona

Organitza:

associació catalana
d'amics de l'aigua

Pàgina web del Congrés:
www.congressaiguacatalunya.com

SUMARI

QUI ÉS QUI?: Entrevista amb en Jaume Erruz.....	Pàg. 3
ELS ESTATUTS DE CATALUNYA I L'AIGUA. Xavier Latorre	Pàg. 6
¿QUÉ CLASE DE CRISIS ES LA CRISIS DEL AGUA? Lorenzo Correa	Pàg. 8
CONVOCATÒRIA PREMIS DE L'AIGUA 2015	Pàg. 10

QUI ÉS QUI?

Jaume Erruz i Seall. Barcelona, 1960

Llicenciat en dret i funcionari del Cos superior d'Administració de la Generalitat. Ha ocupat diversos càrrecs en la Direcció General d'Obres Hidràuliques, ha estat secretari general d'Aigües Ter Llobregat i gerent de l'Agència Catalana de l'Aigua. Ha exercit altres llocs de responsabilitat en Administracions públiques, sector públic empresarial i en el sector privat, especialment en els àmbits de direcció pública, organització corporativa i de col·laboració públic-privada. Té diverses publicacions sobre la planificació i gestió dels serveis públics del cicle de l'aigua i en particular en matèria de concessions i reutilització. Professor associat de dret administratiu a la U. de Barcelona i U. Pompeu Fabra. Actualment es responsable d'estudis estratègics al departament de Territori i Sostenibilitat

L'interès general en matèria de planificació és la conciliació d'un grapat d'interessos parcials, sectorials sobre l'aigua. Creu factible i possible aquesta conciliació?

No tan sols ho crec, és que és indispensable. En els últims cent cinquanta anys, es a dir, des de que tenim legislació d'aigües codificada, hem passat d'una situació en que l'interès prevalent a protegir era el particular de cada títol d'aprofitament a una altra en la que ho és l'interès general de la ordenació i conservació adequades del recurs i del medi. Davant d'aquest fet l'administració de l'aigua ha de treballar amb dues eines essencials, que haurien de complementar-se en tot cas: l'autoritat del poder públic a l'hora de delimitar l'interès general i orientar-hi totes les accions públiques i privades a curt i a llarg termini, i el sentit col·lectiu de pertinença dels ciutadans a l'hora d'exercir els seus drets o plantejar les seves expectatives tant en situacions de normalitat com extraordinàries.

L'administració de l'aigua gestiona conques confinades en fronteres naturals, com definiria la figura del regulador (associada a fronteres artificials com són les municipals), en aquest context?

Aquesta és una pregunta complexa. De entrada caldria distingir entre les competències administratives d'ordenació i administració en el cicle de l'aigua, que s'exerceixen a nivell de conca o demarcació, i els serveis del cicle de l'aigua, majoritàriament definits a escala local -municipal o supramunicipal- tot i que n'hi ha també de definits a escala regional.

En aquest context, parlar de si existeix o no un "regulador" no és una qüestió senzilla, i penso que no és merament terminològica. De fet, en l'àmbit dels serveis de cicle de l'aigua no s'hauria de parlar pròpiament d'aquesta figura, perquè pertany a un altre món, en el que el grau de responsabilitat de l'administració sobre l'activitat regulada és molt menor i qualitativament diferent.

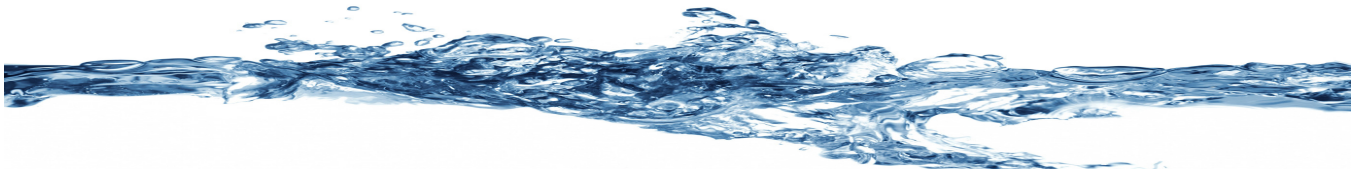
En el nostre sistema, fins i tot quan hi ha gestió indirecta d'un servei, existeix sempre el poder públic que és titular i directament responsable de la seva prestació. No un regulador, sinó un veritable titular de potestats públiques, entre les quals, i no es menor, decidir quin hagi de ser el paper del sector privat en la seva prestació.

I quan es tracta d'administrar, és a dir, planificar, atorgar títols per a la utilització del recurs o per a la construcció i explotació d'obres, fent funció de policia administrativa o, per exemple, assumint responsabilitat davant de la UE tampoc no tenim un mer regulador sinó una Administració amb obligacions directes d'intervenció.

Es cert que hi ha situacions en les que es pensa en una cosa però es parla d'una altra i això de vegades ha portat a una certa confusió.

Cal implementar una nova governança del tractament econòmic del cost del cicle de l'aigua?

No sabria dir si és una qüestió de "nova governança" o de recuperar els vells conceptes de divisibilitat o indivisibilitat dels costos i beneficis derivats de les accions de la política d'aigües i el denominat "principi del beneficiari". Malgrat el mandat genèric de la directiva marc, és com si a les administracions en general els costés trobar el punt just d'equilibri, i als ciutadans percebre l'exercici d'equitat col·lectiva que suposen determinades

decisions. Una proposta de reforma legal de les tarifes i canons que es va presentar al MOPU l'any 1981 ja deia que la llei havia d'eliminar tota discriminació en els subjectes obligats a suportar les càrregues financeres, amb unes tarifes que obliguessin tots els beneficiaris de les obres, bé fos pel seu ús directe o indirecte o de les plusvàlues generades per la seva execució. Amb això s'havia de aconseguir ampliar l'àmbit d'aplicació, una més gran justícia distributiva, una pressió inferior sobre la totalitat del col·lectiu i una millora econòmica de la gestió.

Estem parlant de fa més de trenta anys. Des d'aleshores s'ha avançat molt, especialment en el terreny del finançament dels serveis, però penso que encara hi ha costos no prou ben imputats perquè els beneficiaris no s'identifiquen correctament. També ens hauríem de demanar si els mecanismes d'informació i participació han servit adequadament per crear la necessària corresponsabilitat entre l'administració i els ciutadans. I, per descomptat, cal interrogar-se a fons sobre com relacionar la sostenibilitat econòmica dels serveis del cicle de l'aigua amb l'atenció a la garantia del drets d'accés dels sectors més febles econòmicament.

Generar confiança és fonamental per un legislador. Com a jurista pioner en el desenvolupament de l'administració catalana de l'aigua, creieu que la legislació vigent en matèria d'aigües la genera?

Com en altres matèries, penso que el món de l'aigua demana poques lleis, ben fetes, clares i adaptables en la seva aplicació. L'administració d'un bé necessari, ambientalment fràgil i escàs des de la seva consideració com a recurs, demanda coneixement, flexibilitat i responsabilitat. I el desenvolupament d'activitats econòmiques que s'hi recolzin, vol per damunt de tot seguretat jurídica. A això afegiria que pocs sectors de l'activitat pública com aquest reclamen de forma tan intensa persones preparades tècnicament i amb experiència i rigor en la gestió.

Quina és la seva valoració de la recentment creada societat mixta que gestiona el cicle integral de l'aigua en la vintena de municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona?

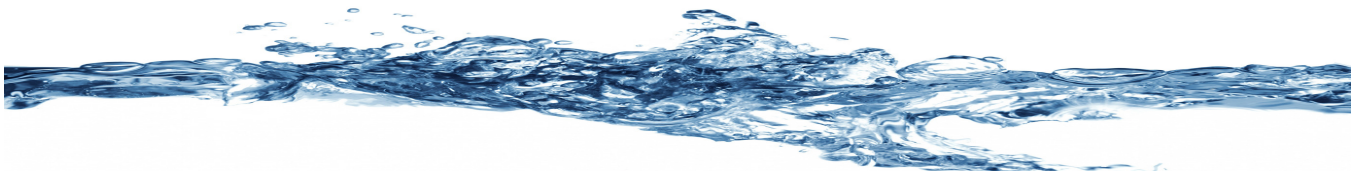
Aquesta ha estat, presumiblement, una decisió d'oportunitat, tant pel que fa a la forma i l'abast com al moment d'adoptar-la, i en la que deuen haver intervingut múltiples factors.

Si ens referim al servei de distribució d'aigua en la seva dimensió estrictament jurídica i econòmica, l'Administració titular ha decidit gestionar-lo mitjançant la constitució d'una empresa mixta amb una durada predeterminada. I aquí apareixen diverses qüestions objectivables, més enllà dels possibles prejudicis que algú pugui tenir. En primer lloc que la gestió diferenciada del servei sigui la òptima des de la perspectiva de la seva funcionalitat i que el titular del servei tingui una capacitat plena de decisió, d'acord amb la legislació sectorial, sobre tots els elements del mateix servei (instal·lacions, recursos, títols d'utilització) per tal d'afectar-los a la seva gestió; que les obres i instal·lacions de la xarxa de servei actuals i que es pugui haver de planificar i construir en el futur siguin de la competència de l'ens titular; que les tarifes aplicables responguin a la cobertura adequada i transparent dels costos fixes i variables al llarg de tota la vida del contracte, i que -en cas de preveure's en el contracte- les aportacions respectives a la societat mixta siguin valorades correctament i no generin a present o futur desequilibris per a cap de les dues parts. I encara es podria afegir que en el cas de l'AMB, com que estem parlant d'unes dotacions d'aigua tan importants, caldria que la decisió sobre la forma de gestió incorporés els elements que permetin integrar la forma concreta d'aplicació dels cabals disponibles en el conjunt del sistema regional, al llarg de tot el període contractual i a fi d'evitar compartimentacions ineficients o dificultats de resposta a les situacions de crisi. Podríem, aleshores, concloure que una resposta inequívocament afirmativa a si s'han atès correctament totes aquestes qüestions, faria difícils les objeccions a la decisió, més enllà, com hem dit, de les valoracions d'oportunitat.

Considera el transvasament del Roine com a una solució compatible amb la dessalinització o és una fugida cap endavant?

Sens dubte, en aquest tipus de decisions l'origen de l'aigua és molt important. Com també ho és en tots els casos la viabilitat i la sostenibilitat del projecte en el llarg termini. I això fa referència tant a la forma de gestionar l'adducció com a la integració dels recursos de nova aportació amb els preexistents del sistema hidrològic de que es tracti.

Per això, abans de parlar del Roine o la dessalinització com a alternatives excloents una de l'altra, ens hauríem de demanar en ambdós casos, de quines instal·lacions estem parlant, amb quina titularitat i gestió previstes, amb quins

costos d'inversió i d'operació i quina forma d'imputar-los sobre els seus beneficiaris directes i indirectes i amb quin risc de demanda i la forma de prevenir-lo. Malauradament, això no ha passat en la majoria, per no dir en tots, dels grans projectes de dessalinització dels darrers anys en la geografia peninsular. I cal reconèixer que el resultat fins ara ha estat francament millorable.

En el seu dia -i ja ha passat força temps- l'opció del Roine es va contemplar amb l'estructura d'un servei públic supranacional, amb capacitat per alimentar diversos sistemes regionals a un cantó i altre de la frontera i amb un funcionament que, per una banda, pretenia respondre a criteris d'eficiència econòmica i d'optimització de la inversió i dels recursos aportats, i, per una altra havia d'afavorir l'equilibri hidrològic de les conques receptors. És cert, però, que hi havia més d'una manera d'abordar aquesta alternativa.

Aigua pública=equitat ... Aigua privada=eficiència. Creieu possible modificar aquesta percepció?

Seria una bona pregunta demanar si aquesta percepció existeix realment i és majoritària en la nostra societat. I si la resposta fos afirmativa, mirar d'esbrinar com hi hem arribat tots plegats. Potser d'aquesta manera podríem trobar la forma de canviar-la. Allò que és indispensable és que qui pot fer-ho en sàpiga i ho vulgui.

L'aigua és costosa (allò que suposa gran esforç o treball), o cara (allò que té un preu elevat)?

Algú va dir que l'aigua més cara és la que no es té o la que, tenint-la, no es pot fer servir per una o altra raó. Per això, els diners que apliquem per facilitar-ne la disposició o per recuperar-ne i preservar-ne la qualitat en el medi seran sempre molt ben emprats. Cal evitar, però, una aproximació exclusivament o molt marcadament econòmica a les decisions de política hidràulica. Ja hem parlat abans de la necessitat de prendre en consideració les formes de garantir l'accés de tothom als serveis bàsics del cicle de l'aigua.

És la reutilització un somni dirigit o un repte que exigeix compromís?

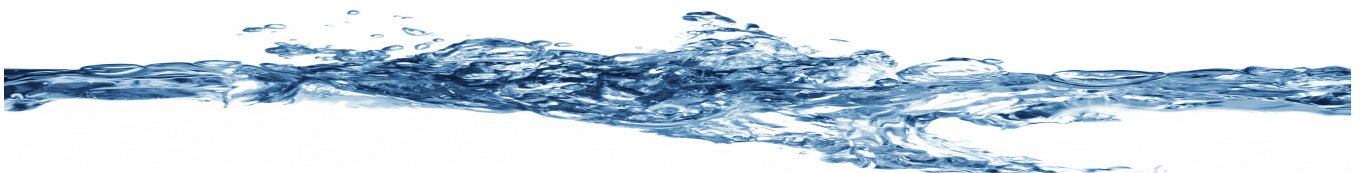
Estic convençut que, en un país de les característiques i circumstàncies del nostre, la reutilització, entesa com forma de disposició d'un volum significatiu de recursos addicionals, o és planificada i de promoció pública o no serà. I això sense perjudicar-ne la forma de gestió, que, perfectament, pot ser privada. Dic això perquè, en la reutilització, les decisions sobre constitució de reserves, l'assignació dels cabals a les diverses finalitats, incloses les de restitució ambiental, l'origen concret de l'aigua a regenerar i integració de costos en el sistema, totes elles en mans de l'Administració, són tan transcendents que condicionen qualsevol iniciativa a gran escala.

I la qüestió del compromís. Un cop més cal insistir en dos valors que haurien de ser consubstancials amb la condició de ciutadà/usuari d'aigües: sense corresponsabilitat i sentit de pertinença és molt difícil plantejar solucions de substitució de recursos actuals per altres procedents de la regeneració. I aquí tenim algunes experiències molt positives, com el projecte en que ha participat la indústria de Tarragona a partir d'aigües regenerades procedents del sistema públic local de sanejament.

L'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua està organitzant el I CONGRÉS DE L'AIGUA A CATALUNYA, que tindrà lloc els propers 18 i 19 de març de 2015 a l'Auditori de CosmoCaixa. Considereu oportuna i útil la celebració d'un Congrés d'aquestes característiques?

Completament oportuna i útil. Crec que de la nostra conversa no se'n podria desprendre una altra cosa. Moltes de les qüestions comentades continuen damunt de la taula i són encara tasques pendents, tant per a les administracions com per tota la comunitat de l'aigua. I val la pena que els gestors públics i privats, els professionals, l'acadèmia, els usuaris de l'aigua i la societat en general es trobin i en parlin a la llum de les circumstàncies d'aquest temps que som.

Lorenzo Correa

ELS ESTATUTS DE CATALUNYA I L'AIGUA

Aquest breu estudi comparatiu de les diferents competències que els Estatuts de la Generalitat de Catalunya, pretén establir les diferències en el règim competencial en matèria d'aigües establertes en els Estatuts de 1932, 1979 i 2006 (posteriorment conegut com el de 2010 en base a l'aplicació de la Sentència del Tribunal Constitucional a que es farà referència més endavant).

Començarem per la descripció competencial de cadascú dels Estatuts:

L'ESTATUT DE 1932

La Diputació Provisional de la Generalitat de Catalunya, en sessió del 14 de juliol de 1931, va aprovar el Projecte d'Estatut (anomenat de Núria) redactat per la Ponència anomenada a l'efecte, fou aprovat per referèndum el dia 2 d'agost de 1931. Al Diario de Sesiones de las Cortes Constituyentes de la República Española es va publicar el 9 de setembre de 1932 el Projecte d'Estatut de Catalunya que les Corts havien aprovat aquell mateix dia.

El seu article 5 defineix les competències de la Generalitat, especificant que, de conformitat amb el que preveu l'article 15 de la Constitució, la Generalitat executarà la legislació de l'Estat en tot un seguit de matèries, com ara, i referides al sector de l'aigua:

- 5.3. Règim miner i bases mínimes sobre boscos, agricultura i ramaderia
- 5.4.Canals.....que siguin d'interès general.....
- 5.7. Aigües.....pesca fluvial, no contradient allò que està disposat en l'article 14 de la Constitució. Les Mancomunitats hidrogràfiques (Confederacions sindicals hidrogràfiques que acabaven de constituir-se), el radi d'acció de les quals s'estengui a territoris situats fora de Catalunya, sempre que conservin el veïnatge i autonomia actuals, dependran exclusivament de l'Estat.

L'ESTATUT DE 1979

El Projecte d'Estatut d'Autonomia de Catalunya (anomenat de Sau perquè en el Parador Nacional del mateix nom es va aprovar inicialment per l'Assemblea de Parlamentaris de Catalunya) fou aprovat per referèndum popular el dia 25 d'octubre de 1979, ratificat per Congrés dels Diputats el 29 de novembre i pel Senat el 12 de desembre, i es va publicar al DOGC el 31 de desembre.

El seu article 9 defineix les competències exclusives de la Generalitat, entre les quals i referides d'una o altra forma al sector de l'aigua, figuren les següents:

- 9.9. Ordenació del territori i del litoral, urbanisme
- 9.10.....Espais naturals protegits, d'acord amb allò que disposa el número 23 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució.
- 9.13. Obres públiques que no tinguin la qualificació legal d'interès general de l'Estat o la realització de les quals no afecti a una altra comunitat autònoma.
- 9.15.Transports fluvials.....
- 9.16. Aprofitaments hidràulics, canals i regadius, quan les aigües corrin íntegrament per dins de Catalunya.....aigües minerals, termals i subterrànies. Tot això sense perjudici d'allò que estableix el número 25 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució.

L'ESTATUT DE 2006

El Projecte d'aquest nou Estatut de Catalunya (anomenat de Miravet, perquè va ser en aquesta localitat de la Ribera d'Ebre on es van reunir parlamentaris de tots els grups per tirar-lo endavant) que substitueix al de 1979, fou

aprovat mitjançant referèndum celebrat el 18 de juny de 2006 i aprovat per les Corts el 19 de juliol de 2006. Després de la seva aprovació, foren interposats tot un seguit de recursos i al·legacions per part de grups parlamentaris i comunitats autònomes fonamentalment, la qual circumstància va generar la Sentència 31/2010 del Tribunal Constitucional, de 28 de juny de 2010, modificant el text estatutari, que ha generat una important polèmica que avui en dia encara perdura.

En tot cas, el contingut de la dita Sentència no va afectar a les competències hidrològiques de la Generalitat contingudes al Projecte d'Estatut aprovat, i que són les següents, concretades a l'article 117 del nou Estatut:

1.-Correspon a la Generalitat, en matèria d'aigües que pertanyin a conques hidrogràfiques intracomunitàries, la competència exclusiva, que inclou en tot cas:

- a. L'ordenació administrativa, la planificació i la gestió de l'aigua superficial i subterrània, dels usos i els aprofitaments hidràulics i també de les obres hidràuliques que no siguin qualificades d'interès general.
- b. La planificació i l'adopció de mesures i instruments específics de gestió i protecció dels recursos hídrics i dels ecosistemes aquàtics i terrestres vinculats a l'aigua.
- c. Les mesures extraordinàries en cas de necessitat per a garantir el subministrament d'aigua.
- d. L'organització de l'administració hidràulica de Catalunya, inclosa la participació dels usuaris.
- e. La regulació i l'execució de les actuacions relacionades amb la concentració parcel·lària i amb les obres de regatge.

2.- La Generalitat, en els termes que estableix la legislació estatal, assumeix competències executives sobre el domini públic hidràulic i les obres d'interès general. En els mateixos termes, li correspon la participació en la planificació i la programació de les obres d'interès general.

3.- La Generalitat participa en la planificació hidrològica i en els òrgans de gestió estatals dels recursos hídrics i dels aprofitaments hidràulics que pertanyin a conques hidrogràfiques intercomunitàries. Correspon a la Generalitat, dins del seu àmbit territorial, la competència executiva sobre:

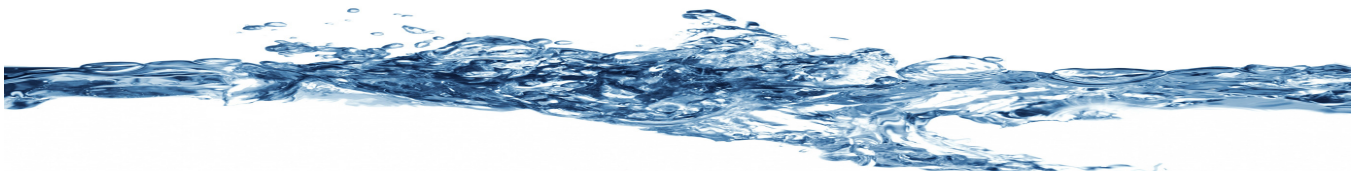
- a. L'adopció de mesures addicionals de protecció i sanejament dels recursos hídrics i dels ecosistemes aquàtics.
- b. L'execució i l'explotació de les obres de titularitat estatal, si s'estableix mitjançant conveni.
- c. Les facultats de policia del domini públic hidràulic que li són atribuïdes per la legislació estatal.

4.-La Generalitat ha d'emetre un informe preceptiu per a qualsevol proposta de transvasament de conques que impliqui la modificació dels recursos hídrics del seu àmbit territorial.

5.- La Generalitat participa en la planificació hidrològica dels recursos hídrics i dels aprofitaments hidràulics que passin per Catalunya o que hi fineixin provinents de territoris de fora de l'àmbit estatal espanyol, d'acord amb els mecanismes que estableix el títol V, i participa en l'execució de la dita planificació en els termes que estableix la legislació estatal.

COMENTARIS

La redacció de l'Estatut de 1932, pel que fa a les competències de la Generalitat en matèria d'aigües fou molt tímida, la qual cosa és explicable tenint en compte tant les convulsions polítiques del moment com el fet de l'impuls que en aquells moments s'estava donant a la creació de les Confederacions Hidrogràfiques, la de l'Ebre, que va ser la primera, va néixer el 1926, mentre que la del Pirineu Oriental ho va fer el 1929.

La del 1979 va guanyar en precisió, en aparèixer nous conceptes com ara la implicació urbanística, els espais naturals protegits, amb el detall de concretar la competència de la Generalitat en la concessió d'aprofitaments d'aigua, sempre que les aigües corrin íntegrament per Catalunya.

Finalment, el redactat de l'Estatut que va entrar en vigor el 2010 concreta tot allò relatiu als aprofitaments d'aigua descrits en el paràgraf anterior, introdueix l'important concepte de que la Generalitat assumeix les competències estatals sobre el domini públic hidràulic en les conques intracomunitàries i concreta la participació de la Generalitat en qualsevol planificació hidrològica que afecti al territori de Catalunya.

De tota manera, hem trobat a faltar en el contingut d'aquest últim Estatut una certa valentia que altres Comunitats Autònomes han fet constar dins els seus Estatuts. Com a exemple, l'Estatut d'Autonomia d'Aragó actualment vigent determina en la seva Disposició addicional cinquena, que la planificació hidrològica (lleï ordinària) concretarà les assignacions, inversions i reserves per al compliment del principi de prioritat en l'aprofitament dels recursos hídrics de la conca de l'Ebre i dels drets recollits en l'article d'aqueix Estatut (lleï orgànica), considerant que la resolució de les Corts d'Aragó de 30 de juny de 1992 estableix una reserva d'aigua per a ús exclusiu dels aragonesos de 6.550 hm³/any, quantitat que representa, aproximadament, el doble del consum actual, tant d'Aragó com de Catalunya. Per cert, que a mi em consti, i m'agradaria estar equivocat, aquest aspecte de l'Estatut d'Aragó no ha estat recorregut des de les institucions de Catalunya.

Un altre exemple de valentia, en aquest cas d'excessiva valentia, fou la pretensió d'Andalusia de tutelar en exclusiva la totalitat de la conca del Guadalquivir, el 93% de la qual pertany a territori andalús, pretensió que crec que encertadament va corregir el Tribunal Constitucional en suprimir l'article corresponent.

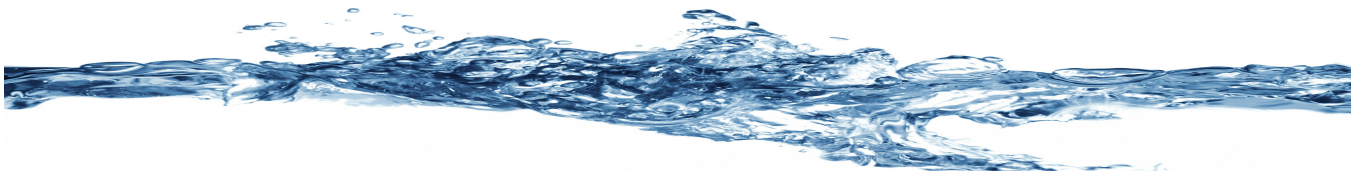
Xavier Latorre Piedrafita

¿QUÉ CLASE DE CRISIS ES LA CRISIS DEL AGUA?

La crisis de la gestión del agua es una crisis cultural. La cultura en la que nacimos y crecimos los mayores de 50 años, es una cultura "familiar", o sea patri-matriarcal. Se basa en relaciones que surgen de la respuesta social a un estímulo emitido desde el poder: autoridad y sumisión, desconfianza y control. Los gestores tradicionales del agua son y ejercen la "autoridad" en su materia y como tal autoridad tradicional, corren cada vez más el peligro de negar constantemente a sus súbditos e impulsarles a un vivir sin respeto por ellos mismos, ya que viven en un bucle infinito de relación basada en autoridad, sometimiento, desconfianza y control (ASDC). Para salir del bucle hay que asumir que cualquier idea es buena, cualquier juicio es inevitable, pero poder demostrarlas y fundamentarlas es mucho mejor. Esta es la clave de un sano debate imprescindible para modificar la típica relación ASDC.

Cuando afirmo que vivimos una crisis cultural del agua, quiero decir que en todo el mundo existe un debate abierto que la provoca, sobre cuestiones fundamentales para definir y acordar la forma en que debe gestionarse el agua en este siglo. En los países más desfavorecidos, el debate se centra en la forma de dar garantía de calidad y cantidad para abastecer y sanear a la población descargando al medio emisor y receptor de la pesada carga a la que está sometido a causa de la cada vez más elevada población que exige ser servida. Se trata de resolver un problema humano, sanitario y ambiental de primerísima magnitud, de tapar la brecha de la inmigración masiva y de permitir un estable crecimiento económico que lleve a una mejora de la calidad de vida, sin caer en los errores cometidos por los países antes desarrollados, pero teniendo el mismo objetivo de mejora de calidad de vida a un precio asequible. El reto es enorme.

En los países más avanzados, se trata de decidir el modelo de gestión (público, privado o mixto), que asegure un buen servicio a un precio asequible a todos los ciudadanos sin afectar al medio y contentando a todos los actores, respetando los derechos adquiridos, implementando nuevas técnicas muy costosas y ajustando los costes, actuando

con la máxima transparencia en la toma de decisiones. Combinar lo técnicamente factible con lo económicamente realizable y con lo socialmente aceptable. Otro reto enorme.

Toda gran crisis cultural obliga a un reencuentro entre filosofía y sentido común, entre filosofía y vida. Por ahí va ese novedoso (no sé si nuevo), concepto de la hidropolítica. Hoy día, nuestra vida le exige cuentas a la filosofía y ésta se ve obligada a sumergirse en ella para revitalizarse. La resolución de una crisis cultural de este tipo obliga a una suerte de liberación de las cadenas de un pasado filosófico e invita a un volver a partir. La hidropolítica hecha por políticos convencionales, o por “ejecutivos del agua”, se queda en política mojada. Porque un “nuevo” punto de partida, se convierte rápidamente en un punto de saturación, en el que se crean naturalmente condiciones para rebasar sus principios fundamentales.

Resumiendo: nuestra cultura del agua ha entrado en una profunda crisis que compromete sus presupuestos filosóficos esenciales. En estas circunstancias, volvemos nuestra mirada hacia la filosofía, cuyo lenguaje parecía ininteligible a la inmensa mayoría de los mortales, que respetaban reverencialmente su autonomía, dejándola fuera de sus problemas cotidianos. Ahora, el ámbito de la gestión del agua, ya es un problema cotidiano y comienza progresivamente a ganar la atención de un público “experto” o no, previamente despreocupado por los problemas filosóficos. Cada vez oiremos más discursos filosóficos emitidos desde fuera del ámbito formado por los profesionales y los gestores convencionales del agua.

Hidropolítica, gestión eficiente, nuevas culturas del agua... mensajes cada vez más presentes en la vida cotidiana que hacen tambalear la habitual seguridad de disciplinas tan particulares como esta. Visiones filosóficas que comienzan a ser habitualmente abordadas por los medios de comunicación que proyectan a la sociedad el eco de preguntas que no obtienen respuestas satisfactorias. Síntoma de profunda crisis cultural, antesala de un gran giro sobre la comprensión de la visión del agua del siglo XXI.

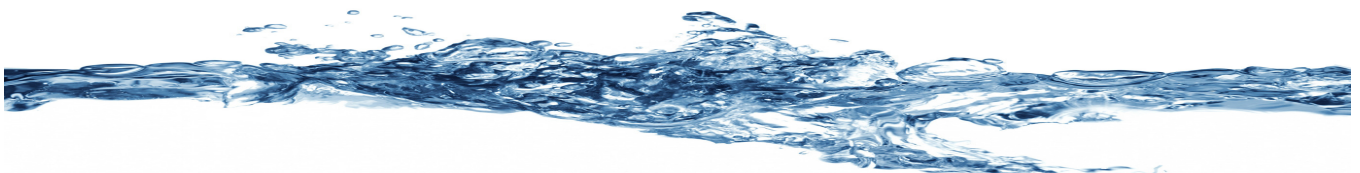
Se abre el telón y comienza una nueva representación cuyo nudo serán las grandes resoluciones a adoptar en el campo de la gestión hídrica. Su desenlace, modificará inevitablemente las condiciones de toda una generación de expertos y del conjunto de las disciplinas a través de las cuales orientamos nuestras distintas actividades en la gestión del agua.

Durante el mes de marzo del próximo año, la Asociación Catalana de Amigos del Agua ha organizado el primer Congreso del Agua en Cataluña, evento en el cual se pretende abordar la gestión hídrica desde una perspectiva holística, transversal y enriquecedora, aprovechando las enseñanzas del pasado, las interpretaciones del presente y la prospección del futuro en una comunidad hídrica como la catalana en la que, a su escala, se dan todas las condiciones de partida para garantizar que la extrapolación de las conclusiones será de utilidad para cualquier otra comunidad.

Buen momento para iniciar las representaciones.

Pasen y vean, la función va a comenzar

Lorenzo Correa

PREMIS DE L'AIGUA 2015

BASES REGULADORES

L'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua convoca els "Premis de l'Aigua 2015" per tal que les iniciatives dutes a terme dins l'àmbit de l'Aigua a Catalunya que estiguin relacionades amb les finalitats de l'Associació puguin gaudir de la consideració que mereixen.

Podran optar als "Premis de l'Aigua 2015" totes aquelles propostes que a judici dels socis de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua representin aportacions significatives al món de l'aigua a Catalunya.

Els "Premis de l'Aigua 2015" seran atorgats per votació d'un jurat designat per la Junta Directiva de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua.

El lliurament dels "Premis de l'Aigua 2015" tindrà lloc el 19 de març de 2015, dins el Programa del I CONGRÉS DE L'AIGUA A CATALUNYA, que es celebrarà a l'Auditori de COSMOCAIXA, carrer Isaac Newton, 26 de Barcelona.

Les candidatures s'hauran d'adreçar a l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua en el format que s'acompanya a aquestes bases, abans del dia 15 de gener de 2015.

Barcelona, setembre 2014

CANDIDATURA PREMIS DE L'AIGUA 2015

DADES DE LA PERSONA O ENTITAT PROPOSADA

NOM:

ÀMBIT DE TREBALL:

MOTIUS DE L'ELECCIÓ:

c/ Sardenya, 517 Local 2 (interior) 08024 – BARCELONA. Tel. 93 285 10 50. Fax 93 210 11 00
www.amicsaigua.com; info@amicsaigua.com

SI VOLS SER UN DELS NOSTRES:

- ◆ Gaudiràs d'un descompte del 50% en la quota d'inscripció al I CONGRÉS DE L'AIGUA A CATALUNYA (només per a noves inscripcions anuals).
- ◆ Gaudiràs d'un descompte de 50% en les quotes d'inscripció a les Jornades Tècniques organitzades per l'Associació.
- ◆ Rebràs gratuïtament la publicació AIGUA AMIGA.
- ◆ Rebràs gratuïtament la informació relativa a altres actes relacionats amb el món de l'aigua.
- ◆ Podràs proposar candidatures als PREMIS DE L'AIGUA que cada any atorga l'Associació.
- ◆ Podràs participar gratuïtament en les visites que programa l'Associació a obres i instal·lacions d'interès relacionades amb el món de l'aigua.
- ◆ Prioritat per publicar articles i opinions en AIGUA AMIGA.

I TOT AIXÒ PER NOMÉS 6,01 €/MES.

associació catalana
d'amics de l'aigua

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ

En/Na....., NIF.....
amb domicili a
de C.P....., telèfon....., fax.....,
Empresa.....,
e-mail.....

s'inscriu com a soci de L'ASSOCIACIÓ CATALANA D'AMICS DE L'AIGUA.

L'abonament de la quota establerta de 6,01 €/mes s'efectuarà mitjançant pagaments:

MENSUALS TRIMESTRALS ANUALS

Amb càrrec al c/c:

Entitat	Sucursal	D.C.	Número de compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

del Banc/Caixa....., Sucursal....., ade.....de 2.0.....

Signatura:

NOTA: Et preguem ens facis arribar aquesta butlleta a l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua:
c/ Sardenya, 517 Local 2 08024 - BARCELONA
FAX 93 210 11 00
info@amicsaigua.com

